

יאיר ניצני מרים גבה

איפה אתם בסדר

יצאנו לחופשת חילופי דירות בבית מתוקתק של חברים. בתמורה הם יקבלו את ביתי, שמאופיין בכמה בלגנים

ברות הצוות שלהן מסדרות לאנשים את הבתים המבורדרקים שלהם. הבתים שראיתי שם נראו כמו מחסן של ויצו אחרי פגיי עת הוריקן: ארון בגדים שיש בו יותר חולצות מחנות של פוקס, מחסן שיש בו 15 זוגות אופניים, משקולות, מזרנים ושלל מכי-שירי ריצה חלודים שעל חלקם יש קן של ציפור. המטבח נראה כמו פיקניק נטוש של הצופים, עם מאות מוצרי מזון דחופים על מדפים שניתן להגיע אליהם רק בסיוע מכבי אש, ומזווה עם אלפי צנצנות, בקבוקים ווייטמינים.

המזמין מראה לצוות את ה"ברוך", ואחרי כמה שעות או ימים מקבל את החירבה שלו מסודרת כמו מזוואן בקופסאות פלסטיק שקופות, כשהכל מונח במקום הנכון, עם תוויות או תמונות על גבי הקופסאות, ולפי הצבע והגובה הנכונים.

לכאורה, לא צריך להיות מהגנדס או בעל דוקטורט בתורת הקוונטים כדי לסדר מטבח או מחסן. אבל אני יכול להעיד שבכל פעם שניסיתי לבצע את המטלה הזו בעצמי, גיליתי שאני חסר חוליות. פתאום נחשפו מולי כמויות של שטויות שרכשנו לאורך השנים בגלל אופנות חולפות. מכשירים לה-כנת שייקים, צ'יפסרים, מכונות להכנת לחם שמיידי אחריהן (ועקב השמנה מהלחם ומהצ'יפס) קנינו סטפרים, אופני ספינינג, משקולות ומודרי דופק. ומה בדיוק עושים עם חבילת חוטים ישנים לסטריאו שקניתי בגיל 15, חולצות טי שקיבלתי מצ-ליחת הכנרת ונעלי אולסטאר שקניתי אחרי השחרור, ומשום מה אני לא מצליח להשתחרר מהן עד היום?

כדי להיות לגמרי הגון, אספר שלפני כמה שנים הסכמתי להכריז על עצמי כחדל אישים בנושאי התארגנות ביתית ולהוציא את עצמי לנבצרות מתחום הסידור. אחרי שנים כבלאגניסט חבו, שמעולם לא יצא מהארון וגם לא סידר אחד, אזרתי אומץ והודיתי בכך שאני אגון מועד, וגם פניתי לעזרה של שירות סידור. היתה לי קצת בעיה עם המסר שאני מעביר בכך לבנות, על הורים ללא מסוגלות ארגונית, אבל בכל זאת, שכרנו את שירותיה של מסדרת מקומית, שתקתקה לנו כמה מאגרי ג'אנק בצורה מופתית ובקופסאות שקופות.

זה אמנם לא פטר אותי מהצורך להכריע בעצמי בסוגיות הרות גורל, כמו האם לזרוק לפח את אוסף מגזיני "להיטון" משנות ה-70, שכבר הריח כמו הגרביים של סילבסטר סטאלון ב"רוקי", אבל הסדרניות הנמרצות לפחות הכריחו אותי לקבל החלטות. בסיום העבודה הן השאירו את הבית והמחסן בסדר מופתי – שהחזיק מעמד בערך שנה. אחריה כבר הצלחתי למלא מחדש את הימ"חים בבית בשלל ג'אנק מבורדק.

כדי למצוא פתרון לבלאגן, ובמסגרת הרעיונות היצירתיים לתקופה שאין בה הכנסות (ומצד שני יש פחות דירות בבית), חשבתי להכניס הביתה דייר משנה, שמחפש משפחה שתטפל בו כשהוא נכנס לבידור. במקום שישלם על החדר, אפשר לעשות איתו סוג של ברטר: הוא יקבל את החדר המבורדק לשבועיים, ובתמורה למגורים יסדר אותנו. דרישות התפקיד: הוכחה שהוא מכיר את התוכנית המדוברת בטלוויזיה וצפה בכל הפרקים, פלוס צילום עדכני של האיש על רקע מחסן השירות המתוקתק והמסודר בקופסאות בביתו.

הרעיון שלי לארח סדרן שוקוק לבידור לא התקבל יפה אצל בנות הבית. בינתיים הודיעה הממשלה שנכנסים לסגר, ומשפחת שחר הודיעה שבגלל המצב, הם החליטו לבלות את ראש השנה בביתם. אני חייב לומר שהוקל לי.

כלילה חלמתי שהדייר שנמצא אצלי בבידור מחליט לזרוק אותי לזבל, כי אני כבר פחות שמיש ומעלה חלודה, אחרי שכל הלילה טפטפו לי מים מהתקרה על הקרחת. התעוררתי כשהלילה והצנתי בשעון המחוגים המאובק המונח על השירה שקיבלנו לחתונה ושאי לא מסוגל לזרוק. לחשתי לשעון בשקט "אם אתה עוד פה, זה סימן שאנחנו בסדר". בתגובה, הוא הזיז את המחוג הגדול מצד לצד, נדמה לי שזה היה חיוך.

● yairn@israelhayom.co.il

דבר בבית. חוץ מזה, יש לו גם ערכת קפה בבגאז', הוא לוקח את המשפחה לטיולים בנחל עמוד, וכשיש לו זמן, הוא גולש בים עם גלשן ומצנח.

אצלנו, לעומת זאת... פחות. שלא יובן לא נכון, חלילה: הג-ברת הראשונה היא אישה מסודרת מאוד, וביתנו מצוחצח ברמה שמאפשרת אכילה מהרצפה. הבעיה היא אני. אין לנו עצי בוק במרפסת, והבוק היחיד בבית זה אני, שלא יודע להבדיל בין דימר לדים סאם. הדלת שמובילה לחדר הכביסה שלנו זקוקה לבעיטה חזקה כדי להיפתח, מערכת המים החמים זקוקה לפעמים לצ'אפחה קלה ולריסטארט שרק אני יודע לעשות במכשיר הגו, כדי שהמים יבינו שהם צריכים להתחמם; ויש תמיד אחוז מסוים של נורות שרופות, שמחכות שיהיה לי פנאי להחליף אותן.

גולת הכותרת היא המחסן המבולגן, שעמוס בכבלים ובאווניות לזוקמן, בדיסקים ישנים, בקלידים מהאיטיזו ובכמה מכשירי וידאו, שאני שומר כבר שנים, כי "יום אחד נרצה לראות את הקלטת של החתונה". חוץ מזה, בחורף יש קצת טפטופים מה-

לקראת ראש השנה ורגע לפני הגזירות והסגרים למיניהם, עלה אצלנו הרעיון להעביר כמה ימי חופשה בבית של חברים בצפון, בפורמט של החלפת דירות. הם רצו להתי-קרב למרכז לכמה ימים, ואנחנו רמיינו טיולים בצפון, על כל המשתמע מכך: מרחבים, מטעמים גליליים, חוות סוסים, חוות תבלינים, חוות טרקטורונים, מסאו'ים עם שמן בנוסח ראש פינה, לבנה עם שמן בנוסח מג'דל שאמס, וכמו בשיר של שלומי שבו - שקדייה ולוע הארי.

מהרגע שעלה הרעיון, חשתי שתוקפת אותי אי נוחות לא מו-סברת, וניסיתי להבין ממה היא נובעת. לכאורה מדובר בחופשה חסכונית למדי, שמתאימה בול לאגנדרלמוסיה הנוכחית. לנסוע לחו"ל עכשיו זה לא משהו שבא בחשבון למי שלא מתכוון לחתום על הסכם שלום עם בחריין, ולפוצץ בחטות על מלון זה ממש לא מתאים לתקופה שבה הפכנו למעצמת אבטלה עולמית. חוץ מזה, אני הרי אוהב את הצפון, אז מה בכל זאת מטריד את מנוחתני? אחרי מחשבות, הבנתי שמה שמלחץ אותי הוא עניין חילופי

איור: טל לזר

תקרה, שהדרך היחידה שבה אני יודע להתמודד איתם היא באמצעות הנחת דלי מתחת. כשאני מזמין משהו לתקן, הוא אומר לי שאין לו זמן, ושאקרא לו בקיץ; אבל בקיץ אני שוכח מהעניין, כי הטפטוף נפסק. רעייתי ביקשה ממני עשרות פעמים שניקה כמה ימים כדי לארגן את הבית, אבל תמיד הצלחתי לדחות את הרעיון לימים אחרים, כשיהיה לי זמן, או כשיהיה שלום עם הפלשתינים, מה שיבוא קודם.

המחשבה שאצטרך להסביר למר שחר, שמתארך בביתי, איך מתגברים על כל התקלות אצלנו, ומה עושים כשיש עומס מהמוגנים והפקק קופץ, גרמה לי לאי שקט. בעיקר כי כשאני אניע אליו הביתה, הוא לא יצטרך להסביר לי כלום, הרי שם הכל מתוקתק כמו בירה דבש בוולדורף אסטוריה.

ערב אחד, כשאני מודאג מחילופי הדירות הבלתי-פריי-טטיים המתקרבים, רצה הגורל ובעוברי ליד הטלוויזיה בסלון ראיתי שהקטנה שלנו צופה בעניין רב בסדרה חדשה בשם "Get Organized". בסדרה השימושית, קליאה וג'ואנה מנשוויל וחי-

הבתים. בני הזוג שחר, שאיתם אנחנו אמורים לבצע את הסוויץ' הנדל"ני קצר המועד, הם אנשים סופר נחמדים. הבית המושלם שלהם יושב במקום פנטסטי עם נוף מקסים, והם מסודרים ומתוקתקים לא פחות ממלון חמישה כוכבים. לכאורה, מדובר בסידור מושלם. למעשה, זה בדיוק מה שהלחץ אותי.

הבית של משפחת שחר כל כך מושלם, שהוא מזכיר את הבתים המעצבנים ומוציאי העיניים שאני רואה במגזיני עי-צוב. הוא בקלות היה יכול לככב בכתבות עמוסות התמונות, שבהן אדריכל הפרייקט מסביר למה היה חשוב לו להשתמש במרפסת בעצי בוק שיובאו במיוחד מצרפת (כדי שישתלבו עם שקיעת השמש), ולמה התעקש לרצף את הבית בשיש קררה איטלקי (כדי לספק תחושה קלאסית של ארמון ונציאני ביחד עם אווירה גלילית של חושה דרוזית).

הכל אצל משפחת שחר חדש, מכריק, מתחזק, נקי ומודרני. המוגנים מרכזיים, החשמל חכם, הצנרת אינטליגנטית, למקל-חת יש דוקטורט והתקרה אטומה היטב, בלי שמץ של נזילות. מר שחר הוא גם מהטיפוסים האלה שיודעים לתקן בעצמם כל